

психологічної допомоги дітям, які її потребують, залишається незмінною. Україна вже робить певні кроки в напрямку цього, зокрема затверджуючи Національну стратегію реформування системи юстиції щодо дітей на період до 2023 року [3].

1. Давидова О. В. Використання спеціальних психологічних знань щодо дітей як учасників досудового розслідування. Методичні рекомендації щодо опитування дітей, що стали свідками та/або жертвами насильства, а також вчинили насильство: метод. посіб. / Д. Пурас, О. Калашник, О. Кочемировська, Т. Цюман; за заг. ред. Т. Цюмана. Київ: ФОП Клименко, 2015. 114 с. URL : <http://elar.naiu.kiev.ua/jspui/handle/123456789/17203>

2. Про схвалення Національної стратегії реформування системи юстиції щодо дітей на період до 2023 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 грудня 2018 р. №1027-р. URL : <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/prgiyi-reformuvannyasistemi-yusticiyi-shchodo-ditej-na-period-do-2023-roku>.

Грицієнко Володимир Олегович,
курсант факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування

науковий керівник:

Миронюк Роман Вікторович,
професор кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності,
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ, СКОЄНИХ ДІТЬМИ, АБО ЗА УЧАСТІ ДІТЕЙ

Превенція адміністративних правопорушень серед дітей у даний час є дуже актуальною темою для обговорення. Вона завжди була і буде однією з провідних функцій суспільства і держави в цілому. Особливість провадження у цих справах стосується наявності окремого підходу до роботи з дітьми. Їх присутність у справах, незалежно від їх статусу (правопорушника або звичайного учасника), вимагає дотримання певних вимог, що є обов'язковими для виконання працівниками правоохоронних органів.

У ч.1 ст.6 Закону України (далі – ЗУ) «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» зазначено, що суди уповноважені на розгляд справ, що стосуються адміністративних правопорушень, котрі вчинили особи у віці від 16 до 18 років. За відсутності випадків, указаних у

ч.2 ст.6 вищезазначеного нормативно-правового акту, ці справи розглядають спеціально уповноважені судді або склад суддів за обов'язковою участю представників із служб у справах дітей [1].

Ст. 221 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі - КУПАП) зазначає, що у справах про адміністративні правопорушення, що скоєні неповнолітніми у віці від 16 до 18 років, їх розгляд здійснюються тільки судді міських, міськрайонних, районних та районних у місті судів. До адміністративної відповідальності можуть бути притягнуті особи, яким на момент вчинення виповнилося 16 років (ст.12 КУПАП). Вимоги даного кодифікованого закону передбачають неможливість початку провадження (а у разі, якщо таке вже розпочато – якнайшвидшого закриття), якщо розглядається питання щодо притягнення до адміністративної відповідальності особи, яка на момент вчинення правопорушення не досягла 16 років. Тож, неповнолітніх осіб із 14 до 16 років не може бути притягнуто до адміністративної відповідальності у разі вчинення ними правопорушення. Сам факт вчинення правопорушення у неповнолітньому віці є пом'якшуючою обставиною під час застосування адміністративної відповідальності до особи [2].

Однією із актуальних позицій теоретиків адміністративного права та процесу є заперечення присвоєння неповнолітнім спеціального статусу під час вирішення питання про притягнення їх до адміністративної відповідальності за вчинення ними правопорушень. Кожен неповнолітній, що вчинив адміністративне правопорушення, має вважатися повноцінним суб'єктом цього діяння, спираючись на помірну ступінь відповідальності у сфері адміністративного деліктного законодавства [3].

Зазначений напрямок почали розвивати науковці: вони запропонували змінити вік адміністративної відповідальності підлітків, встановивши її з 14 років. На їх думку, це стало б фактором підвищення поваги до їх особистості і вимогливості до вчинюваних ними дій, наділення їх більшою відповідальністю перед суспільством за свою поведінку, що має сприяти запобіганню злочинності неповнолітніх [4, с. 117].

Отже, зазначені вище особливості адміністративного провадження щодо відповідальності неповнолітніх, указують на недоліки законодавчого регулювання цієї сфери адміністративного процесу. Сучасні підходи до реформування деліктного законодавства сфери адміністративного процесу є актуальною проблемою, що має бути вирішеною прийняттям корінних змін, які будуть стосуватися відповідності Кодексу України про адміністративні правопорушення світовим демократичним стандартам. Правова регламентація проваджень у справах про адміністративні правопорушення має бути удосконалена шляхом приведення центральних положень у відповідність до міжнародних стандартів, ураховуючи законодавчі напрямки реформування інституту адміністративної відповідальності.

1. Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей: Закон України від 24.01.1995. № 20/95-ВР. Відомості Верховної Ради України. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/20/95-вр> Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984. № 80-73-X. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/80731-10>

2. Концепція реформування інституту адміністративної відповідальності в Україні. Центр політико-правових реформ. URL : <http://www.pravo.org.ua/publicna-administratsiia/administratyvne-deliktne-pravo/1030-the-concept-of-reform-of-the-administrative-responsibility-in-ukraine-ua.html>.

3. Горбач О.В.: Адміністративна відповідальність неповнолітніх, батьків, або осіб, які їх замінюють: дис., канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ. 2006. 215 с.

Грузин Валерія Анатоліївна
студентка магістратури,
співробітниця Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

ПЕРЕЙНЯТТЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ ЩОДО ПРОВЕДЕННЯ ІНТЕРВ'Ю З НЕПОВНОЛІТНІМИ ДЛЯ ВИЯВЛЕННЯ ОЗНАК ТА НАСЛІДКІВ НАСИЛЬСТВА

Захист прав дитини є одним із пріоритетів у кожній країні, адже рівень їхньої безпеки та захищеності, стан їхнього розвитку є одним із показників цивілізованого та розвиненого суспільства. Існує необхідність у дієвому захисті прав дитини і досить таки розповсюдженою проблемою, котра потребує вирішення, є допит дитини щодо виявлення ознак та спричинених наслідків щодо насилля, де дитина була свідком чи стала потерпілою стороною. Подібні ситуації є досить травмуючими для дитячої психіки, але не у всіх випадках відповідними установами цьому приділяється належна увага.

У Законі України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» вказано, що «дитина, яка постраждала від домашнього насильства – це особа, яка не досягла 18 років та зазнала домашнього насильства у будь-якій формі або стала свідком (очевидцем) такого насильства» [2]. Дослідивши рішення Європейського суду, у яких визначається подібна тематика, слід звернути на справу «Єрмія проти Республіки Молдова», де зазначається інформація, що в разі, якщо дитина спостерігає систематичне насильство по відношенню до одного зі своїх батьків з боку іншого, вона сама є жертвою насильства і має право на захист з боку держави [1]. У громадській організації «Ла Страда – Україна» наведено статистичні дані підвищення фактів жорстокого поводження з дітьми за останні роки. Зазначено, що на гарячу лінію для дітей та молоді за